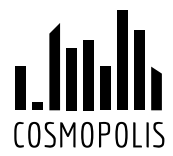

Slunečné dny a mořský vánek

Carole Matthewsová

Slunečné dny a mořský vánek

Carole Matthewsová

Přeložila Alena Gentile

Sunny Days and Sea Breezes

Copyright © Carole Matthews 2020

First published in the United Kingdom in the English language in 2020 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Alena Gentile, 2022

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3325-3

Ahoj,

vzhledem k tomu, že člověk nikdy neví, jaké místo by ho mohlo inspirovat, jevila se dovolená na hausbótu na ostrově Wight jako vynikající příležitost. Nemýlila jsem se.

Ostrov jsem si okamžitě zamilovala. I tak malé místo toho má tolik co nabídnout a budete si tam připadat jako na výletě v čase do přívětivější éry anglického životního stylu.

Náš hausbót byl nádherný, dny teplé a slunečné. Jak bych mohla nenapsat knihu, která se na takovém místě odehrává? Když jsem se tam později vrátila, abych si udělala další průzkum, zamilovala jsem si ostrov ještě víc. Pokud jste ho zatím nenavštívili, určitě Vám doporučuji, abyste se tam vypravili.

Děkuji, že jste si vybrali tuto knihu, a doufám, že se Vám Cockleshell Bay a postavy, které jsem stvořila, budou líbit.

Se srdečnými pozdravy

Carole ☺☺

P.S. Pokud chcete mít přehled o tom, co je nového – nových knihách, skvělých dárkách nebo si jen tak popovídat –, najdete mě na všech sociálních sítích! Spojte se se mnou na Facebooku, Twitteru a Instagramu. Mám také svůj newsletter, ke kterému se můžete přihlásit na www.carolematthews.com. Už se na Vás moc těším!

www.facebook.com/carolematthewsbooks

[@carolematthews](https://twitter.com/carolematthews)

[Matthews.Carole](https://www.instagram.com/Matthews.Carole)

www.carolematthews.com

*Pro Nikki Bloomerovou z Waterstones v Costa del Keynes,
která toho pro autory dělá tolik – vždy mnohem víc,
než žádá povinnost. Děkuji za veškerou Tvou pomoc a přátelství,
jež nás po celá léta pojí. Tak tedy na prodej dalších knih,
abychom mohly nakupovat prosecco ve velkém!*

Kapitola 1

Trajekt vyklouzne z přístavu v Southamptonu a namíří si to směrem k neklidným tmavým vodám Solentské úžiny. Obloha visí nízko, zlověstná a zádušná a stejně temná jako moře. Vrcholky vybledlých mraků se zrcadlí v bělostných vlnách. Jako jediná se usadím venku na zadní palubě. Nikoho jiného by v tom počasí něco tak pošetilého ani nenapadlo. Mořský vzduch je prosycený hrozbou deště a já si jen přeju, abych do té zimy měla teplejší kabát. Ten můj je sice elegance sama a ideální na přebíhání mezi schůzkami ve městě, ale proti živlům neobstojí. Vítr si brzy najde všechny skulinky, kudy se mi dostat za krk a do rukávů, a ani voděodolnost kašmíru není zrovna záračná. Jenže já jsem měla při odjezdu naspěch a výběr vhodného šatníku byl tím posledním, na co jsem myslela. Asi to byla chyba. Takhle jsem jen naházela do několika tašek, co mi zrovna přišlo pod ruku, a šla jsem.

Je konec března a mně je jasné, že při letních přeplavbách mívají řady prázdných míst na lavičkách lepší využití. Do začátku prázdninové sezony je daleko a trajekt je pravděpodobně obsazený jen z poloviny, možná ani to ne. Na palubě se objeví několik odvážlivců, aby se navzdory té zimě pokochali výhledem přes zábradlí na vzdalující se přístav, ale po chvíli se zase rychle utíkají schovat zpátky dovnitř, do dusného tepla palubní kavárny. Koupila jsem si tam okoralý sendvič, a vůbec si nedokážu představit, že bych se do něj měla zakousnout. Možná bych ho mohla hodit jednomu z těch ukřičených racků kroužících nad trajektem, ale trochu mě děsí jejich velikost a také to, jak výhrůžně se tváří. Já si připadám tak lehká, slabá a bezvýznamná, až se obávám, aby si nakonec místo nechutného sendviče neodnesli mě.

Zatímco stále ještě dumám nad zjevnými nedostatky okoralé slaniny a nevábne působícího salátu s rajčetem, míjíme nádhernou loď, či

spíše plovoucí město *Queen Elizabeth* z rejdařství Cunard Line, v jeho typických nóbl barvách, mířící nepochybně na nějaké mnohem exotičtější místo, než kam jsem se vydala já. Přesto se nemůžu zbavit pocitu, že jsem na útěku. Status uprchlíka zřejmě nelze definovat nějakou přesně stanovenou vzdáleností. Když chcete odněkud nadobro zmizet, jeden kilometr může být stejně dobrý jako tisíc. Já jen doufám, že v mém případě bude necelých třicet kilometrů stačit, navíc když se k tomu přičte kus moře a ostrovní destinace. Jasně, Mongolsko to sice není, ale snad to i tak bude za něco stát.

Solentské vody jsou jako rušná dálnice, po níž se různou rychlostí prohánějí plavidla všech tvarů a velikostí. Mohla jsem jet s Red Jet, které zrovna prosvištělo kolem, a na ostrov Wight bych se dostala o něco rychleji, ale asi jsem potřebovala cítit pozvolna se prohlubující vzdálenost, prostor otevírající se mezi mnou a mým starým životem.

Může to znít, jako kdybych přesně věděla, co dělám. Jako kdybych měla nějaký plán. Ale nevím. A nemám. Vím jen to, že se potřebuju dostat někam, kde mě vůbec nikdo nezná a nemusím pořád dokola mluvit o tom samém – kde nebudu muset mluvit vůbec a nikdo se na mě nebude soustrastně dívat a říkat si „chudinka Jodie“.

Abych se nějak zabavila, odložím sendvič na lavičku a přemístím se k zábradlí, odkud mám lepší výhled na moře. Jakožto zatvrzelý suchozemec nedokážu přesně určit, jestli stojím na levoboku, nebo pravoboku, ale jeden z těch dvou to bude. Vítr mě bičuje dlouhými vlasy do obličeje a já jsem jediné ráda, že jsem před odjezdem zbytečně neutrácela za foukanou.

Za pár minut se za mými zády rozrazí dveře a připojí se ke mně nějaký otužilý kuřák. Kývne mi na pozdrav a pak si stoupne opodál a začne potahovat z cigarety. Sakra, taky bych si teď jednu dala. Už to bude pár let, co jsem si naposledy zapálila. V mém případě to byl spíš pubertální úlet a moc mě to nebralo. Přesto jsem v pokušení sebrat odvalu a jednu na něm vyloudit. Potřebuju něco cítit, i kdyby to měl být jen pálivý pocit na plicích. Než se k tomu ale odhodlám, naposledy si zhluboka potáhne, odhodí nedopalek do vody a s teatrálním zachvěním zmizí uvnitř. Takže to s tou jeho otužilostí zas tak slavné nebude.

Poté co opět osiřím, zůstanu fascinovaně zírat na zvířenou brázdu za lodí. Vnímám jen hluboké dunění motorů a vibrace pod nohama. V kapse mi začne zvonit telefon a já ho vyndám, i když je mi jasné, kdo volá. Přesně podle očekávání se na displeji objeví Chrisovo číslo, a tak ho rovnou nechám spadnout do hlasové schránky. S mým manželem se mi opravdu mluvit nechce. Vlastně se mi nechce mluvit vůbec s nikým. Co kdybych teď úplnou náhodou upustila telefon do moře? Zatímco o tom přemýšlím, nejistě s ním pohupuju nad zábradlím. Kdyby se potopil až na samé dno oceánu, přestala by Jodie Jacksonová jednoduše existovat? Podařilo by se mi vymanit ze systému natolik, aby mě už nikdo nenašel? Už žádný Twitter, Instagram ani WhatsApp. To zní lákavě. Možná až příliš. Jestli ten telefon ještě jednou zazvoní, hodím ho do moře. Vážně to udělám. A tak vyčkávám, ale telefon se projednou konečně odmlčí. Vypnu zvonění, a i když se pořád ještě zdráhám ho omilostnit, zastrčím ho zpátky do kapsy. Třeba se mi bude hodit pro případy nouze.

Snažím se na nic nemyslet a mít čistou hlavu, nechat vše plynout společně s mořem pod sebou. A skoro se mi to i daří. Za mými zády se ozve vřiskot dvou racků peroucích se o vyhozený sendvič, který se jim podařilo dostat ven z papírového obalu. Asi bych jim neměla říkat, že by bylo bezpečnější, kdyby si klovlí jen do té krabičky. Z lodního komínu se valí černý dým a pokrývá je sazemi, ale oni jsou příliš soustředěni na zplihlý kousek salátu a slizký bílý tuk na slanině, než aby je něco takového rušilo.

Pak se od pobřeží zvedne mlžný opar, a jestli jsem doposud měla nějaký výhled, je po něm. Do cíle dorazím zahalená v mlžném závoji, a to nejen doslova, ale i obrazně.

Plavba trajektem trvá necelou hodinku a brzy už kotvíme v Cowes. Napadá mě, že tu obvykle musí být dost rušno. Dnes by se to teda říct nedalo. Výjev, který mě tady vítá, je jako z černobílého filmu. Svůj boj s nepřátelským světlem mlhy vzdaly, dokonce i barevné vlajky na malých plachetnicích, které lemují vjezd do přístavu, vybledly došeda. Alabastrově bílý písek se dotýká stříbrného moře v propojení s bojovou oblohou.

Jako malá jsem tu jednou byla na prázdninách. To mi bylo asi sedm, možná osm. Vzpomínám si, jak jsme si se starším bráškou Billem hráli na pláži a zahrabávali tátu až po krk do písku. Potom jsme seděli na lehátku a z mastného papíru jedli smaženou rybu s hranolky. To je ale asi tak všechno. Potom jsme začali jezdit každý rok do Španělska a z toho si taky moc nepamatuju. Říká se, že to na ostrově Wight vypadá tak, jako to před čtyřiceti lety vypadalo v celé Británii. To vůbec nezní špatně. Kdybych se tak jen mohla vrátit zpátky do té doby. Byly by mi dva roky a celý svět bych měla před sebou. Ve svém životě bych se mnohokrát mohla rozhodnout jinak.

Kapitola 2

V přístavu nasednu do taxíku, a zatímco se kodrcáme přes celý ostrov k cíli, kochám se pohledem z okna. Řidič si usmyslel, že si budeme povídat. „Poprvé na ostrově, drahoušku?“

„Ano.“

„Pracovní? Nebo snad na dovolené?“

„Jo.“ Jak mu mám asi vysvětlit, že to není ani jedno, ani druhé?

„Je to bezva místo. Až budete potřebovat poradit, jak si to tu co nejvíc užít, víte, kde mě najít.“

„Díky.“

Čistě teoreticky by ho mé jednoslovné odpovědi měly od dalšího pokusu navázat hovor odradit. Ještě se o to párkrát marně pokusí, ale nakonec to vzdá a já se v tichosti zabořím do sedadla. Topení má našťěstí zapnuté na plné pecky, takže je v autě útulné teplo a já po mrazivé plavbě pomalu roztávám.

Vypadá to tu docela hezky. Zelené. Hodně zelené. To ale bývá většina míst, když je srovnám s centrem Londýna, kde žiju. Po chvíli se vyšplháme na vrcholek kopce, kde je odpočívadlo označené cedulí VYHLÍDKA.

„Mohl byste mi tu, prosím, na chvíli zastavit?“

Řidič zajede ke krajnici. „Nedáte si zmrzlinu?“

„Ne.“ Opuštěný stánek působí dojmem, že tudy dnes moc zákazníků neprošlo.

„Chtěla bych se tu jen trochu porozhlídnout.“

Vystoupím z taxíku a jdu se podívat na okraj cesty. Pohled na louku přede mnou, plnou prvního jarního kvítí, mě naplňuje nadějí. Svěží zelené pastviny se vlnivě svažují k pásu jiskřivě stříbrného moře, které spojuje zemi s rozlehlou modrobílou oblohou. Jako kdybych se ocitla v úplně jiné zemi. Mlha ustoupila a slunce se tváří, že by si ještě dnes

mohlo prorazit cestu ven. I tak fádňí den je tady nádherný a já jen chvíli zhluboka dýchám čerstvý vzduch a užívám si ten výhled.

Řidič za mnou netrpělivě postává a čeká, co bude. Vráťím se tedy k autu. Po chvíli už sjíždíme k pobřežní silnici na druhé straně ostrova a já před sebou znovu spatřím moře. Pro jistotu si ještě jednou překontroluju adresu, kterou jsem řidiči dala. Zatím se ani jednou nepodíval na navigaci. Za pár minut už taxík odbočí na křivolakou přístavní silnici. Cedule u cesty hlásá: VÍTEJTE V COCKLESHELL BAY.

Řidič zpomalí, zatímco míjíme dlouhou řadu elegantních hausbótů, a nakonec zastaví před jedním z nich. Působí ještě luxusnějším dojmem než ty ostatní.

„Tak jsme tady, drahoušku.“ Otočí se na sedadle a já mu předám relativně nízkou částku, o kterou si za cestu řekl. Ceny místních taxíků se s Londýnem rozhodně srovnávat nedají.

Vystoupíme z auta a řidič mi otevře zavazadlový prostor. „Nechcete s tím pomoci?“ zeptá se, zatímco z něj vytahuje mé dva objemné kufrý.

„Děkuju, zvládnú to sama.“

„Máte to tu hezký,“ kývne hlavou směrem k Billovu hausbótu.

„Jo, to máte pravdu.“ Bill mi ho sice ukázal na fotkách, ale tohle je poprvé, co ho vidím na vlastní oči.

„Užijte si dovolenou.“ Řidič naskočí zpátky do svého vyhrátého auta a zmizí. Zůstanu stát v přístavu opuštěná.

Dovolenou bych to zrovna nenazývala.

Pořádně se na Billovu loď zadívám. Tak tohle teď bude na nějakou dobu můj domov. Pojmenoval ji *Slunečné dny* a zvolil pro ni krémovou a šedou barvu. Je vidět, že zdlouhavou a poměrně nákladnou renovaci dokončili teprve nedávno. Navzdory tomu, že se dnešní den své pochmurné nálady jen tak nevzdává, tady se všechno blýská novotou. Bratr na svém posledním projektu očividně nešetřil, přesně jak je jeho zvykem. Teď je ale pochopitelně příliš zaneprázdněný na to, aby se přijel na konečný výsledek podívat sám, a tak budu prvním návštěvníkem já. Určitě měl v plánu udělat si tu své víkendové útočiště, ale jak ho znám, k tomu nejspíš nikdy nedorazí. Bill vede vlastní firmu, WJ Design, pro kterou pracuju i já. Jsme tam spolu už léta, vlastně od doby,

kdy ji založil, a já práci se svým starším bráchou prostě miluju. Rodiče nám odešli už před lety a zůstali jsme jen my dva. Možná i proto jsme si vždycky byli tak blízcí.

Billova společnost se specializuje na návrhy interiérů pro hotely, kancelářské budovy a nákupní centra a dovolím si říct, že naše práce je opravdu hodně žádaná. Díky tomu nám ale ve výsledku nezbývá moc času na zábavu. V mém případě by se dalo mluvit alespoň o náznacích společenského života, v tom jeho ani to ne – je neúnavný workoholik. Můj drahý bratr vydělává mnohem víc peněz, než kolik jich dokáže utratit. Prostě na to nemá čas. Teď jsem ale za tenhle jeho bláznivý nápad vděčná, protože bych jinak neměla kde složit hlavu. Když mi Bill navrhl, abych uprchla na jeho loď, měla jsem pocit, že někdo vyslyšel mé modlitby.

Hausbót je tu teď napevno ukotvený, ale tuším, že mi Bill říkal, že ho dříve využívali k přepravě zboží po Temži. To si nedokážu dost dobře představit a každopádně tu po jeho bývalé roli pracovního remorkéru moc známek nezůstalo. Billův tým se na něm pořádně vyřádl jako mávnutím kouzelného proutku ho přetvořil na hausbót vhodný pro královnu – nebo pro sestřičku, které se život rozpadl na kousky.

Posbírám všechna svá zavazadla a vykročím s nimi na nástupní můstek. Koutkem oka si přitom prohlížím sousední hausbót a nemůžu si nevšimnout, že ten zdaleka tak šikézně nevypadá.

Vchod do Billovy lodi lemují dva vavříny v lesklých ocelových květináčích, které vypadají tak dokonale, až působí téměř jako umělé. A tam, kde se bratrova loď pyšní fajnovým architektonickým zařízením, vítá ta sousedova své návštěvníky plynovou bombou, hromadou dřeva, omšelým zelenožlutým proutěným křeslem, horským kolem a opuštěným nákupním vozíkem. Na molu vedle ní stojí přístřešek stlučený z prken různých druhů a velikostí, který je také až po střechu naplněný dřevem. Nechci nikoho přehnaně kritizovat, ale vedle Billovy přepychově přestavěné lodi ta sousední působí jako pěst na oko.

Skoro by se dalo říct, že to majitelé vedlejšího hausbótu s tím ošuntělým stylem trochu přehnali, protože vypadá, jako kdyby ho poskládali z věcí, které chtěli původně odvézt do sběrného dvora. Proto teď

mezi všemi těmi neposkvřenými víkendovými loděmi tak hezky vyniká. Z boku ho obložili odřenými cedrovými šindeli a jednu stěnu natřeli na fialovo. Okenní rámy nejrůznějších tvarů a velikostí září všemi odstíny modré barvy. Vztyčili tu dokonce i bohatě zdobený totemový sloup vyřezaný z naplaveného dřeva a opřeli o něj kajak. Šindele zdobí další zajímavé vyřezávané motivy: zářící sluníčko, skákající ryba, strom. Ačkoli tahle loď vůbec nezapadá mezi ostatní, které jsou většinou vzhledově k nerozeznání od té bratrovy, musím ocenit její odvážnou svéráznost a osobitost. Asi jako kdyby hipík seděl v kanceláři mezi účetními. Nepotřebujeme snad ve světě plném šedi trochu víc barev? Hlavně to ale neříkejte Billovi. On totiž stejně jako já dává přednost tlumeným odstínům. Ten hausbót, mimochodem jmenuje se *Mořský vánek*, nevypadá, že by v něm momentálně někdo bydlel. Billa se na jeho sousedy ptát nebude, ten určitě ani netuší, že nějaké má.

Ještě jednou *Mořský vánek* zhodnotím pohledem a pak už vklouznu dovnitř. Přesně, jak se dalo očekávat, bratr dokázal udělat divy i s interiérem. Žádné fotky dokončeného díla mi neukázal a těch pár, které jsem viděla předtím, absolutně nenaznačovalo, jaká krása to ve skutečnosti bude. Kdybych neměla tolik vlastních projektů, určitě bych mu s tím ráda pomohla, ale nějak na to nikdy nezbyl čas. Zvládl to k naprosté dokonalosti i beze mě.

Odhodím tašky v předsíni a v zrcadle zahlédnu svůj odraz. Je to dost žalostná podívaná. Větrná foukaná mým dlouhým blondatým kadeřím zrovna dvakrát neprospěla a ty jsou teď zplihlé a jako bez života. Dřív jsem chodila na barvu každých osm týdnů, každé čtyři týdny jsem si je nechávala zastříhnout a alespoň jednou týdně jsem si dopřávala profesionální foukanou. Teď už si ani nevzpomínám, kdy jsem u kadeřnice byla naposledy. Kdykoli se podívám do zrcadla, jako by se z něj na mě díval Bill. Ta podoba se nezapře a v dětství si o nás často mysleli, že jsme dvojčata. Bratr je jen o osmnáct měsíců starší než já, takže jsme si věkově blízko. A nejen to. Sdílíme společný pohled na život a shodneme se i v tom, co máme a nemáme rádi. Oba jsme vysocí, štíhlí a rusovlasí – já s blond melírem a Bill s tím přirozeným, stříbřitým. Také máme oba zelené oči, jenže ty moje ztratily